

01/02/2026

Κερκύρας Νεκτάριος: Η αυτοδικαίωση ως η μάστιγα της εποχής μας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων κ. Νεκτάριος λειτούργησε και ομίλησε στην ενορία του Αγίου Σπυρίδωνος στα Κανάλια Κέρκυρας Την Κυριακή 1 Φεβρουαρίου 2026, Κυριακή του Τελώνου και του Φαρισαίου.

Στην εν λόγω ενορία διακονεί άνω των 20 ετών ο Πρωτοπρεσβύτερος Σπυρίδων Κοσκινάς εργαζόμενος άοκνα με κατά Θεόν ζήλο ανάπτυξη και πνευματική καλλιέργειά της. Αξίζει να σημειωθεί ότι η προσέλευση των ευλαβών Χριστιανών ήτο αθρόα ενώ μετέλαβαν των αχράντων μυστηρίων πλήθος πιστών.

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων κ. Νεκτάριος κατά την ομιλία του αναφέρθηκε στη έναρξη της περιόδου του Τριωδίου με την Κυριακή του Τελώνου και του Φαρισαίου.

Αυτό το κατανυκτικό διάστημα έως και το Μεγάλο Σάββατο χαρακτηρίζεται για τις σταδιακές πνευματικές αναβάσεις. Κορυφώνεται δε με την Ανάσταση του Κυρίου μας και τους υπόλοιπους σταθμούς του σχεδίου της Θείας Οικονομίας για την ελευθερία και ανύψωση της ανθρώπινης φύσης ως προαναγγελίας της κοινής Ανάστασης και της νέας, άφθαρτης ζωής κοντά στον Θεό. Η Εκκλησία μας μέσα από την πλούσια λατρευτική και λειτουργική ζωή μάς καλεί όλους να στρέψουμε το νου, την καρδιά και τα αισθητήριά μας προς τα άνω με στόχο να εγκαταλείψουμε κάθε πλάνη και αμαρτία, αποτέλεσμα της φθοράς που υπέστη η μεταπτωτική ανθρώπινη φύση. Να αφήσουμε κάθε κακόνιοι που μάς δεσμεύει στον πειρασμό για να πάρουμε μια ώθηση πνευματική προς τον ουρανό. Έτσι, οι κοσμικές εκδηλώσεις αυτής της περιόδου που αναμασούν τις λατρείες του Διονύσου του Δωδεκαθέου με τα έκλυτα ξεφαντώματα οδηγούν σε σκοτεινές ατραπούς. Δυστυχώς, αυτά

οφείλονται στην άγνοια μας για τα της πίστεώς μας.

Σήμερα, στην ευαγγελική περικοπή ο Κύριός μας διηγείται μία παραβολή η οποία στοχεύει να θίξει το αίσθημα αυτοδικαίωσης που διακατείχε την καθεστηκυία τάξη των Εβραίων της εποχής του κρούοντας, έτσι, τον κώδωνα για την άγωνα πνευματικά οδό που είχαν χαράξει. Από τη μία λοιπόν ο Φαρισαίος της καθεστηκυίας τάξης που κομπάζει στο Ναό για την υποτιθέμενη τελειότητα και τις αρετές του κατακρίνοντας ταυτόχρονα τον Τελώνη. Από την άλλη, ο Τελώνης, αξιωματούχος και αυτός που ζούσε όμως εν αμαρτίαις αλλά αισθανόμενος την αμαρτωλότητά του, εκλιπαρούσε το Θεό για το έλεός Του εν ταπεινώσει. Έτσι ο Χριστός ρωτά ποιος είναι πράγματι δικαιωμένος μπροστά στο Θεό; Το θέμα της αυτοδικαίωσης είναι ένα θέμα από το οποίο δυστυχώς πάσχει όλη η ανθρωπότητα. Είναι η μάστιγα της εποχής μας. Όλοι μας την επιζητούμε προβάλλοντας τον εαυτό μας έναντι των άλλων. Έτσι, η αυτοδικαίωση διαποτίζει και δηλητηριάζει κάθε μορφή της ζωής μας την οικογενειακή, την κοινωνική και μετατρέπεται σε εθνική αλλά και παγκόσμια. Κατ' αυτόν τον τρόπο γεννώνται και οι συγκρούσεις των λαών των Γης. Απορρίπτουμε έτσι την αλληλεγγύη, την αλληλοπεριχώρηση. Πού είναι ο Θεός μπροστά σε όλη αυτήν την κατάσταση; Υπάρχει πουθενά η Αλήθεια μέσα σε αυτήν την κοινωνία στην οποία κληθήκαμε για να ζήσουμε; Όταν κάποιος έρχεται και δικαιώνει τον εαυτό του απέναντί στον άλλο δημιουργείται σύγκρουση η οποία έχει ηθικό χαρακτήρα. Η σημερινή κοινωνία ταλαιπωρείται από μία κατάπτωση των ηθών και των αξιών τις οποίες μάς προσέφερε ο Θεός δια των αρετών. Αυτές τις κατήργησε ο άνθρωπος στη ζωή του και πιστεύει πλέον στην κοσμική του καταξίωση δίχως τη συνέργεια του Θεού. Αυτή η κατάσταση οδηγεί στην έπαρση και στον ατομισμό. Πώς λοιπόν η κοινωνία μας να είναι ευνομούμενη; Πώς ο άνθρωπος να πορευθεί μέσα σε μία κοινωνία του Θεού που ο καθένας μας προσβλέπει σε Αυτόν για την σωτηρία του και τη θεία καταξίωση; Καθώς λοιπόν αρχίζουμε από την πρώτη Κυριακή του Τριωδίου, ας κατανοήσουμε ότι ο Θεός ευλόγησε τη μετάνοια του Τελώνου και κατέκρινε την αυτοδικαίωση του Φαρισαίου.

Στο τέλος, ο Σεβασμιώτατος εξέφρασε τη χαρά του που λειτούργησε στην εν λόγω ενορία και εξήρε την προσφορά του π. Σπυριδώνος, χάριν της εργασίας του οποίου η ενορία στην πάροδο των ετών μετετράπη από «έρημος τόπος» σε πνευματικά γόνιμη, καρπός ενότητας, υπακοής και σωστής ποιμαντικής καθοδήγησης.

Η σύμπνοια ποιμένα και ποιμνίου αποτελεί τη μεγαλύτερη ευλογία για κάθε ενορία και δύναμη που σβήνει μικρότητες και κακίες.

Επίσης, ευχήθηκε σε όλους έναν ευλογημένο μήνα και καλή δύναμη για τον πνευματικό αγώνα της Αγίας και Μεγάλης Σαρακοστής.

